

“നിന്റെ കാലിലെ ചെരിപ്പ് അഴിച്ചുകളക”

മുൾച്ചെടി കത്തുകയും എന്നാൽ വെന്തുപോകാതിരിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ മോശെ അതിശയിച്ചു. അവന്റെ ആകാംക്ഷ അവനെ ആ കാഴ്ചക്കരികിലെത്തിച്ചു. അവൻ അതിനടുത്ത് എത്തിയപ്പോൾ, ദൈവം മുൾച്ചെടിയിൽനിന്ന് സംസാരിച്ചു: “ഇങ്ങോട്ട് അടുക്കരുത്. നീ നിൽക്കുന്ന സ്ഥലം വിശുദ്ധ ഭൂമിയാകയാൽ നിന്റെ കാലിൽനിന്ന് ചെരിപ്പ് അഴിച്ചുകളക” (പുറപ്പാട് 3:5; എൻഐവി). അതേ ആവശ്യം യോശുവയോടും പറയുന്നു (യോശുവാ 5:15). ദൈവം വസിക്കുന്ന ഭൂമി വിശുദ്ധഭൂമിയാകുന്നു.

മൺപാതയിൽകൂടെ നടക്കുമ്പോൾ ചെരിപ്പുകളിൽ അഴുക്കു പുറും. അതുകൊണ്ടാണ് പൂർവ്വ ദിക്കുകളിൽ ക്ഷേത്രങ്ങളിലോ രാജധാനിയിലോ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു മുൻപ് ചെരിപ്പ് അഴിച്ചു മാറ്റുന്നത്. പൂർവ്വ ദേശങ്ങളിലെ വ്യക്തികളുടെ വീടുകളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു മുൻപ് ആളുകൾ ചെരിപ്പുകൾ അഴിച്ചു മാറ്റുന്നുണ്ട്. കണ്ടുമുട്ടുന്ന മുറി വിശുദ്ധമല്ല. ദൈവസന്നിധിയിൽ കൂടിവരുന്ന ആരാധകർ എവിടെ കൂടിവന്നാലും, കൂടിവരുന്ന യോഗമാണ് വിശുദ്ധമായിരിക്കുന്നത്. അവർ ഒരു മരത്തണലിലോ ഒരു കമ്പിലോ ഇരുന്നാലും ശരി, ദൈവം അവിടെയുണ്ടെങ്കിൽ, അവിടം വിശുദ്ധമാണ്.

ആരാധനക്ക് കൂടിവരുന്ന യോഗങ്ങളിൽ ലോകത്തിന്റെ അഴുക്കിനോ, മാലിന്യത്തിനോ സ്ഥാനമില്ല. ആരാധകർ ദൈവസന്നിധിയിൽ യോഗത്തിനു പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ, ലോക ചിന്ത പിന്നിൽ വിട്ടുകളയണം.

നമുക്ക് ദൈവത്തെയും ലോകത്തെയും ഒരേ സമയത്ത് സ്നേഹിക്കുവാൻ കഴിയാത്തതിനാൽ (1 യോഹന്നാൻ 2:15), ലോകത്തെയും ദൈവത്തെയും ഒരേ സമയത്ത് ആരാധിക്കുവാനും സാധ്യമല്ല. തന്നെക്കൊണ്ട് നമ്മെ നിറക്കാമെന്ന് വാഗ്ദാനം ചെയ്തവന്റെ ശക്തിയിലേക്കും സാന്നിധ്യത്തിലേക്കും ലോകത്തിൽനിന്നു നമ്മെ വിളിക്കുന്നതാണ് ആരാധന. നമ്മുടെ പര്യാപ്തത നാം വേർപിരിക്കാനാവാത്ത വിധത്തിൽ ലോകത്തോട് ചേർത്തുപിടിച്ച് അവന്റെ സന്നിധിയോടടുത്തു വന്നാൽ, പിന്നെ നമുക്ക് അവനിൽ പര്യാപ്തത കണ്ടെത്തുവാൻ സാധ്യമല്ല.

ലോകത്തെ പിന്നിൽ വിട്ടുകൊണ്ട്

പൗലോസ് യെശയ്യാവ് 52:11 ഉദ്ധരിച്ചു കൊരിന്ത്യരോട് പറഞ്ഞു, “അവരുടെ നടുവിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു വേർപ്പെട്ടിരിപ്പിൻ” (2 കൊരിന്ത്യർ 6:17). ആ സന്ദർഭത്തിൽ ദൈവത്തോടുകൂടി നടക്കേണ്ടത് വിശുദ്ധമായിരിപ്പാനാണ് അവൻ അപേക്ഷിച്ചത്. അഫ്രൊദൊത്തിനെ ആരാധിക്കുന്ന വിഗ്രഹാരാധനക്ക് പ്രസിദ്ധി കേട്ട പട്ടണത്തിലായിരുന്നു അവർ താമസിച്ചിരുന്നത്. ദൈവം വിശുദ്ധനാകയാൽ, അവരുടെ നടുവിൽ നിന്നു പുറത്തുവരുവാനാണ് ദൈവം പറഞ്ഞത്. അവന്റെ വിശുദ്ധ സ്വഭാവത്തിന് അവന്റെ സന്നിധിയിൽ അശുദ്ധമായ ഒന്നിനെയും അവന് സ്വീകരിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല. മറ്റുള്ള ആളുക

ളെപ്പോലെ, കൊരിന്ത്യർക്കും, ദൈവം വിളിച്ചപ്പോൾ, ലോകത്തെ മുഴുവനായി വിട്ടുകളയുവാൻ പ്രയാസമായിരുന്നു.

തനിക്കു വേണ്ടി ഒരു പ്രത്യേക ദേശത്തെ അബ്രഹാം മുഖാന്തരം ഉണ്ടാക്കുവാൻ ദൈവം അബ്രഹാമിനോട് അവന്റെ പിതൃദേശം പിട്ടുപോകുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു (ഉൽപത്തി 22:2-4). തന്റെ വിളിയാൽ വേർപെട്ട് വിശുദ്ധ ജീവിതം നയിക്കുവാനാണ് ദൈവം യിസ്രായേലിനോട് പറഞ്ഞത്. അവർ വിഗ്രഹാരാധനക്കാരിയെ വിവാഹം കഴിക്കുവാനോ, അവരുമായി സമ്പർക്കം പുലർത്തുവാനോ പാടില്ലായിരുന്നു. ദൈവം അവർ വിദേശികളുമായി ബന്ധപ്പെടുന്നതിനെ കുറിച്ചായിരുന്നില്ല വിചാരപ്പെട്ടത്; പിന്നെയോ അന്യദേവന്മാരുമായി ബന്ധപ്പെടുന്നതിനെ കുറിച്ചായിരുന്നു.

യിസ്രായേലിനെ മിസ്രയീമിൽനിന്നു വിടുവിച്ചുകൊണ്ടുവന്നത്, അവർ ദൈവത്തെ ആരാധിക്കുവാനും അവനെ സേവിക്കുന്നതിനുമായിരുന്നു. മോശെ ഫറവോനോട് പറയേണ്ടിയിരുന്നത്, “യിസ്രായേൽ എന്റെ പുത്രൻ, എന്റെ ആദ്യജാതൻ ... എനിക്കു ശുശ്രൂഷ ചെയ്യാൻ എന്റെ പുത്രനെ വിട്ടയക്കേണം” (പുറപ്പാട് 4:22, 23). ദൈവത്തെ ശുശ്രൂഷിക്കേണ്ടതിന് അവന്റെ ജനത്തെ വിട്ടയക്ക എന്ന് മോശെ ആവർത്തിച്ചുവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞു. കത്തുന്ന മുൾപ്പടർപ്പിൽ ദൈവം മോശെക്ക് പ്രത്യക്ഷനായപ്പോൾ, അവൻ മോശെയോട് പറഞ്ഞു, “നീ ഈ ജനത്തെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുമ്പോൾ, ദൈവത്തെ ഈ പർവ്വതത്തിൽ നമസ്കരിക്കേണം” (പുറപ്പാട് 3:12). തന്റെ ജനം തന്റെ അടുക്കലേക്ക് വരുവാൻ ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നു. മിസ്രയീം ദേവന്മാരെ ആരാധിച്ചുകൊണ്ട് തന്നെ ആരാധിക്കുവാനല്ല ദൈവം ആഗ്രഹിച്ചത്. ദൈവം അവനോട് ആരെ യെങ്കിലും എന്തിനെയെങ്കിലും ചേർത്ത് ആരാധിക്കേണ്ടവനല്ല.

യിസ്രായേൽ മക്കൾ യോർദ്ദാൻ നദി കടന്ന് കനാൻ കീഴ്പ്പെടുത്തുവാൻ ഒരുങ്ങിയപ്പോൾ, യോശുവ അവരോട് പറഞ്ഞു, “നിങ്ങളെത്തന്നെ ശുദ്ധീകരിപ്പിൻ, യഹോവ നാളെ നിങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അതിശയം പ്രവർത്തിക്കും” (യോശുവ 3:5). ദൈവത്തെ ആരാധിക്കുവാനും സേവിക്കുവാനുമായി ലോകത്തിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തരായ ആളുകളെയാണ്, “വീശുദ്ധരാകുവിൻ,” “വിശുദ്ധീകരിച്ച്,” “വിശുദ്ധി പ്രാപിപ്പിൻ” എന്നീ വാക്കുകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്.

ദൈവത്തിൽ ആശ്രയിച്ച് താഴ്മയോടെയാണ് വലിയ രാജാവായ ശലോമോൻ ആരംഭിച്ചത്. ദൈവജനത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ഏറ്റവും വലിയ ഒരു പ്രവൃത്തിയും അവൻ ചെയ്തു; അവന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ആലയം പണി പൂർത്തിയാക്കുകയും, ദൈവം സ്ഥാപിച്ച തന്റെ നാമവും അവന്റെ സാന്നിധ്യവും അവിടെ അവൻ നിലനിർത്തി. ആ നേട്ടങ്ങളെല്ലാം കൈവരിച്ചിട്ടും ശലോമോൻ ദൈവത്തെ വേദനിപ്പിച്ചു, കാരണം അവൻ “അന്യജാതിക്കാരികളെ പലരേയും അവൻ സ്നേഹിച്ചു.” “നിങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങൾ അവരുടെ ദേവന്മാരിലേക്ക് തിരിയാതിരിക്കേണ്ടതിന് അവരുമായി ചേർന്ന് വിവാഹം കഴിക്കരുത് എന്നു യഹോവ കൽപിച്ചിരുന്നു” (1 രാജാക്കന്മാർ 11:1, 2). ദൈവത്തോടുള്ള ബന്ധത്തേക്കാൾ കൂടുതൽ ശലോമോൻ അന്യദേവന്മാരുമായി ബന്ധപ്പെടുവാൻ തുടങ്ങി.

ദൈവത്തെ ആരാധിക്കുന്നതു പുനസ്ഥാപിക്കുന്നതിനും, ദൈവലയപണി പുനരാരംഭിക്കുന്നതിനുമായി യെഹൂദാജനം ബാബിലോൺ പ്രവാസത്തിൽനിന്നു മടങ്ങിവന്നപ്പോൾ എസ്രയും നെഹെമ്യാവും അവർക്കു ചുറ്റുമുണ്ടായിരുന്ന അന്യദേവന്മാരിൽനിന്നു വേർപെട്ടിരിപ്പിൻ എന്ന് ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞിരുന്നു.

അവർ ലോകത്തിൽനിന്നു വേർപെട്ട് വിശുദ്ധരായി വേണമായിരുന്നു ദൈവസന്നിധിയിൽ വന്ന് ദൈവത്തെ ആരാധിക്കുവാൻ (എസ്രാ 9; 10; നെഹമ്യ 13).

മത്തായി 2 ലെ വിദ്വാന്മാർ, കിഴക്കുള്ള അവരുടെ ദേശം വിട്ട് നക്ഷത്രത്തെ അനുഗമിച്ച് യേശുവിന്റെ അടുക്കൽ എത്തേണ്ടിയിരുന്നു. അവർ തങ്ങളുടെ വീടുകളെയും, കുടുംബങ്ങളെയും വിട്ട്, മെലുകുളോളം തരിശുഭൂമിയിലൂടെയും അപരിചിതമായ സ്ഥലങ്ങളിൽകൂടെയും സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടാണ് തങ്ങൾ ആഗ്രഹിച്ചവനെ നമസ്കരിക്കുവാൻ പോയത്. സ്വർഗത്തിന്റേയും ഭൂമിയുടേയും നാഥനെ നമസ്കരിച്ച് നിലനിൽക്കുന്ന പ്രതിഫലത്തിനായി അവർ താല്ക്കാലികമായ വീട്ടിലെ സുഖവും ഭദ്രതയും വിട്ടുകളഞ്ഞു.¹

യേശു പിതാവിന്റെ അടുക്കൽ പോകുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചപ്പോൾ, അവൻ തന്നെത്തന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചു (മത്തായി 14:23; മർക്കൊസ് 6:46; ലൂക്കൊസ് 6:12). ദൈവാലയത്തെ കച്ചവടസ്ഥലമാക്കിയപ്പോൾ അവൻ കോപം പ്രകടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി (മത്തായി 21:12). ആളുകൾ കാണുക തെരുവീഥിയിൽ വെച്ച് പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ധർമ്മം കൊടുക്കുകയും ചെയ്തതിനെ യേശു ശാസിക്കുകയുണ്ടായി. അവർ തങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനയും ധർമ്മം കൊടുക്കലും രഹസ്യത്തിൽ ചെയ്യിൻ എന്നു കൽപിച്ചു (മത്തായി 6:1-6). “നിങ്ങൾ വീട്ടിൽ പോയി മുറിയിൽ കടന്ന് വാതിലടച്ചു രഹസ്യത്തിലുള്ള നിന്റെ പിതാവിനോട് പ്രാർത്ഥിക്ക” എന്നതിൽ ലോകത്തിൽനിന്ന് “വേർപെട്ടിരിക്കേണ്ട” പ്രാധാന്യവും അടങ്ങുന്നില്ലേ? നാം ലോകത്തിൽനിന്നു പറപ്പെട്ടു വരേണ്ടവരാകയാൽ, ലോകപ്രകാരമുള്ള വിചാരങ്ങൾ വിട്ടുകളഞ്ഞിട്ടുവേണം ദൈവസന്നിധിയിൽ വരുവാൻ.

തീർച്ചയായും, നാം ലോകത്തിൽ ജീവിക്കണം: ലോകത്തിൽ “നാം ജ്യോതിസുകളെ പോലെ പ്രകാശിക്കുവാൻ ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നു” (ഫിലിപ്പിയർ 2:15; എൻഐവി). നമ്മുടെ ക്രിസ്തീയ ദൗത്യം ലോകത്തിലാണുള്ളത് (മർക്കൊസ് 16:15). ലോകത്തിലുള്ള ആളുകളുമായി ബന്ധം പുലർത്താതെ ആ ദൗത്യം നിറവേറ്റുവാൻ നമുക്ക് സാധ്യമല്ല (1 കൊരിന്ത്യർ 5:10). “ലോകത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുവാൻ,” നാം ലോകത്തിൽ നിന്നു പുറത്തു കടക്കണം. അവിടെ നമ്മുടെ വെളിച്ചം മറ്റുള്ളവരിൽ പ്രകാശിക്കുകയില്ല എങ്ങനെയായാലും, നാം ആരാധനക്കായി ദൈവസന്നിധിയിൽ വരുമ്പോൾ, ലോകത്തെ പിന്നിൽ വിടണം. ആരാധന ലോകത്തിൽനിന്നുള്ള വിടുതലാണ്.

ലോകത്തിൽ, നമ്മുടെ വിശ്വാസം നിമിത്തം നമുക്ക് ഏതിരും പരിഹാസവും ഉണ്ടാകും, കാരണം നാം വ്യത്യസ്തരാണ്. നാം, സമുദായഭ്രഷ്ടി ലായയേക്കാം. ബന്ധങ്ങൾ അസാധ്യമായേക്കാം. നാം വിഡ്ഢികളാണെന്ന് നമുക്ക് തോന്നിയേക്കാം. ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിക്ക്, ലോകം ഒരു യുദ്ധക്കളമാണ്. ആ പ്രാഥമിക കാരണം കൊണ്ടാണ് ദൈവം തന്റെ ജനത്തോട് സഭായോഗം കൂടുവാൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് (എബ്രായർ 10:25). ലോകത്തിൽനിന്നകന്നുള്ള ഒരു സുരക്ഷിതത്വ സ്ഥാനമാകണം ആരാധനായോഗം - കൊടുങ്കാറ്റിൽനിന്നു മോചനം, ആത്മീയവിശപ്പിനുള്ള ആഹാരം കഴിച്ച് ബലം പ്രാപിക്കേണ്ട സ്ഥാനം. ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നതും, മുറിവുകൾ ഭേദമാകുന്നതും, കണ്ണുനീർ വറ്റുന്നതുമായ സമയമാണ് ആരാധന. വീണ്ടും അവന്റെ വാഗ്ദാനങ്ങൾക്കും കൽപനകൾക്കും ചെവി കൊടുക്കേണ്ട സമയമാണ് അത്. നമ്മുടെ വിശ്വാസം പ്രകടിപ്പിക്കേണ്ടതും തെറ്റുകൾ ഏറ്റു പറയേണ്ടതുമായ സമയമാണ് അപ്പോൾ. ലോകത്തിന് തരുവാൻ കഴിയാത്ത ഒരു ഉത്തേജനമാണ് ആരാധന നമുക്ക്

നൽകുന്നത്, “ദൈവസന്നിധിയിൽനിന്ന് ... പുതൂക്കം പ്രാപിക്കുന്ന സമയമാണ്” (പ്രവൃത്തികൾ 3:19).

ലോകം സഭയെ ആക്രമിക്കുമ്പോൾ, അത് ആദ്യം ബാധിക്കുന്നത് ആരാധനയിലാണ് എന്നു കാണാം. ആരാധന ഒരു രാഷ്ട്രീയ ജാഥ പോലെ ചേർച്ചയുള്ളതായി തോന്നിയേക്കാം. വിശ്വാസയോഗ്യമാക്കുവാൻ ലോകത്തിൽ പൊതുവായ ചിലത് സ്വീകരിച്ചേക്കാം, സഭായോഗങ്ങളിലെ ആരാധനാ രീതിക്ക് സഭ തുടങ്ങുന്നവർ സമൂഹത്തിലെ “സഭയിൽ ഉൾപ്പെടാത്തവരുടെ” നിർദ്ദേശങ്ങൾ സ്വീകരിക്കും. അത്തരം കാര്യങ്ങളിൽ ആശ്രയിക്കുന്നവർ മനപ്പൂർവ്വമായി ദൈവനിർദ്ദേശത്തെ അവഗണിക്കുകയാണ്, എന്നാൽ അവസാനം നാം ആരാധനക്ക് എടുക്കേണ്ട മാനദണ്ഡം ആരുടേതായാലാണ് ശരിയായ സ്വാധീനം ലഭിക്കുക. ഡേവിഡ് വെൽസ് ശരിയായി നിരീക്ഷിച്ചു, “ ‘ലോകത്തിന്’ ചേർന്ന ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസം, ... ദൈവത്തിനോ, ക്രിസ്തുവിനോ, അവന്റെ സത്യത്തിനോ ചേർന്നതല്ല.”²

വിശ്വാസ്യതയ്ക്കായി, പലരും ക്രിസ്തീയവിശ്വാസത്തെ ലോകത്തിന് അനുരൂപപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കും. അവർ വിശ്വാസത്തെ കൂടുതൽ പ്രചാരമുള്ളതും സ്വാഭാവികവും ആക്കുവാൻ ശ്രമിക്കും, എന്നാൽ ആ വളക്കുന്ന നടപടിയിൽ ദൈവേഷ്ടം വളരെയധികം നഷ്ടമാകും. നല്ല സുവിശേഷീകരണം ആളുകൾ എവിടെയാണോ അവിടെ ചെന്ന് അവരെ ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്ന സ്ഥാനത്തേക്ക് കൊണ്ടുവരുന്നതാണ് എന്ന് ചിന്തിച്ചേക്കാം. “ഏതു വിധേനയും ചിലരെ രക്ഷിക്കേണ്ടതിന് എല്ലാവർക്കും എല്ലാമായി തീർന്നു” എന്ന് പൗലോസ് പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം അതാണെന്നു തോന്നുന്നു (1 കൊരിന്ത്യർ 9:22). എങ്ങനെയായാലും, ലോകത്തിലുള്ളവരെ ആകർഷിക്കുവാൻ ആരാധന ലോകത്തിന് അനുരൂപപ്പെടണമെന്ന് പൗലോസ് പറഞ്ഞില്ല. ലൗകിക പശ്ചാത്തലത്തിൽ ദൈവത്തെ സമീപിക്കുമ്പോൾ നമുക്ക് നന്നായി തോന്നുകയും ആസ്വാദകരമായി അനുഭവപ്പെടുകയും ചെയ്തേക്കാം, ആ ചിന്ത ആരാധനയുടെ ഉദ്ദേശം നഷ്ടപ്പെടുത്തിയേക്കാം. ആരാധന ലോകത്തിനു ഒരു പ്രസ്താവന നൽകുമെങ്കിൽ, അത് ദൈവത്തോട് നാം വിശ്വസ്തരാണ് എന്നതായിരിക്കണം. ദൈവത്തെ ആവശ്യമുള്ള ലോകത്തിന്, നാം സുബോധമില്ലാത്തവരോ, വിശ്വാസ്യതയില്ലാത്തവരോ ആണെന്ന് ബോധ്യമാക്കരുത്. നമ്മുടെ പ്രാഥമികമായ ലക്ഷ്യം ദൈവശബ്ദം അനുസരിക്കുക എന്നതായിരിക്കണം.

**ദൈവത്തെ ആദരിക്കുവാൻ പ്രവേശിക്കുന്നത്
വിനോദത്തിനല്ല**

ആരാധകർ ഉപഭോക്താക്കളാണെന്ന വീക്ഷണം വളർന്നു വരുന്നുണ്ട്. വ്യാപാരികൾ രണ്ട് സമീപനങ്ങളിലൂടെയാണ് അവരുടെ വ്യാപാരത്തെ വളർത്തുന്നത്. ഒന്ന്, നിർമ്മാതാവ് ഉപ്ലവാദിപ്പിക്കുന്ന ഉൽപന്നം ഉപഭോഗ്താവിന് ആവശ്യമാണെന്ന് ബോധ്യമാക്കലാണ്; മറ്റൊന്ന്, ഉപഭോക്താക്കൾക്ക് എന്താണാവശ്യം എന്ന് മനസ്സിലാക്കി അത് ഉൽപാദിപ്പിക്കുകയാണ്. കഴിഞ്ഞ രണ്ട് ദശകങ്ങളായി, രണ്ടാമത് പറഞ്ഞതിനാണ് വ്യാപാരികൾ ഊന്നൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്. പൊതുജനങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നതനുസരിച്ച് നിർമ്മാതാക്കൾ ഉൽപന്നങ്ങൾ ആകർഷണീയമായി ഉണ്ടാക്കി വിപണിയിലെത്തിക്കും. വ്യാപാരലോകത്തിലെ ഈ തത്വമാണ് മതം എടുത്തിരിക്കുന്നത്. മതത്തെ ഉപയോഗിക്കേണ്ട ഉൽപന്നമായി കാണുമ്പോൾ പിന്നെ, അത് യുക്തമായ സമീപ

നമാണ് - ചുരുങ്ങിയത് ഒരു വ്യവസായ കാഴ്ചപ്പാടു വെച്ച് - ജനങ്ങൾക്ക് മതപരമായി എന്താണ് വേണ്ടത് എന്നു മനസ്സിലാക്കി അത് നൽകുക എന്ന രീതിയാണത്. മതത്തിന് ഉടനെ വിറ്റഴിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന “ഉൽപന്നമാണ്” ആരാധന. ഉപയോഗിക്കുന്ന പൊതുജനം വാസ്തവത്തിൽ ആരാധന ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടോ? അവർക്ക് മടുപ്പുള്ളവാക്കുന്ന ഒന്നല്ല, അവർക്ക് താൽപര്യമുള്ളവാക്കുന്ന ചിലതാണ് അവർ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. ആരാധനാ യോഗങ്ങൾ ആവേശം ജനിപ്പിച്ച് ആസ്വാദിപ്പിക്കുന്നതും, വിനോദപ്രദവുമായിരിക്കുവാനാണ് അവർക്ക് താൽപര്യം. പൊതുവായ അഭിപ്രായത്തെ മാനിച്ച് അവർ ആരാധനയെ തമാശാ വേളയാക്കി മാറ്റും. ദൈവത്തോട് അടുക്കുന്നവരും, അവന്റെ സാന്നിധ്യം ആഗ്രഹിക്കുന്നവരും, ആരാധന ആവേശവും ആസ്വാദകരവുമാക്കുമ്പോൾ, പ്രത്യേക ഏർപ്പാടുകളില്ലാതെ രസകരമാക്കും. ആസ്വാദനം, ആരാധനയുടെ ഉദ്ദേശത്തിന് എതിരല്ല. എങ്ങനെയായാലും, അതിനർത്ഥം ദൈവത്തോട് പറ്റിച്ചേരാതെ ഓരോ ഞായറാഴ്ചയും ആർത്തി ശമിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതിനെ ന്യായീകരിക്കാമെന്നാണോ?

ആരാധന വിനോദപ്രിയമാകണമെന്നതിലെ യുക്തിയുക്തത ആളുകളെ എന്തു ചെയ്തും ആരാധനായോഗങ്ങളിലെത്തിക്കുക, പിന്നെ അവരെ ദൈവസന്നിധിയിലേക്ക് ആനയിക്കുക. തീർച്ചയായും, ദൈവസാന്നിധ്യത്തിനു വേണ്ട ഒരു പ്രതീതി അവരിൽ ജനിപ്പിച്ചാൽ, പിന്നെ ആരാധനയിലേക്ക് നയിക്കുവാൻ അവർക്ക് വിനോദം ആവശ്യമില്ല. ഈ സമീപനത്തിൽ ഉദ്ദേശിച്ച ഫലം വളരെ വിരളമായിരിക്കും. വിനോദം സത്യാരാധകരിൽ രസം വളർത്തുമെന്ന ചിന്ത ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുന്നതാണ്. “ദൈവത്തെ കണ്ടുമുട്ടുമ്പോൾ, വരേണ്ടതായ അത്ഭുതത്തിന് മങ്ങലേൽപ്പിക്കും” എന്നാണ് ഡോൺചെയിമ്പേഴ്സ് പറഞ്ഞത്. അദ്ദേഹം തുടർന്നു പറഞ്ഞു, “ദൈവത്തെ കണ്ടുമുട്ടുക എന്നത് ഗൗരവമുള്ള കാര്യമാണ്, അവന്റെ സന്നിധിയിൽ വരുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ വരേണ്ടത്, അത്ഭുതത്തോടും ആദരവോടുംകൂടെയാണ്.”³

1992-ൽ ഉക്രേനിയയിലെ ഒരു വലിയ പട്ടണത്തിലേക്ക് പോയ സംഘത്തിൽ ഞാനും ഉണ്ടായിരുന്നു. പട്ടണത്തിന്റെ ഹൃദയഭാഗത്തുള്ള തുറസായ ഒരു തിയേറ്ററിലായിരുന്നു യോഗം. ആദ്യം വന്ന ആളുകൾ നിരാശയാണ് പ്രകടിപ്പിച്ചത്, കാരണം ഞങ്ങൾ അവർക്ക് ബൈബിൾ മാത്രമാണ് നൽകിയത്. ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്ക് മുൻപ് ചില അമേരിക്കക്കാർ ചെന്ന് ആളുകൾക്ക് ടിവിയും സൈക്കിളും നൽകിയിരുന്നു. ആ സംഘം പട്ടണത്തിലെ ഒരു വലിയ സ്റ്റേഡിയം വാടകക്ക് എടുത്ത് വരുന്നവർക്കെല്ലാം പൂരിപ്പിച്ച് പെട്ടിയിലിടുവാൻ ഓരോ കുപ്പൺ കോടുത്തു. നറുക്കെടുപ്പ് നടത്തി സമ്മാനവും കൊടുത്തു. കൂടുതൽ കുടുംബാംഗങ്ങൾ വന്നവർക്ക് സമ്മാനം അടിക്കുവാൻ അവസരം കൂടുതലായിരുന്നു. ആ സംഘം പട്ടണം വിട്ടു പോയി പല ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടും ആളുകൾ ആ സമ്മാനങ്ങളെ കുറിച്ച് സംസാരിക്കുന്നത് ഞങ്ങൾ കേട്ടിരുന്നു. അവർ ജനങ്ങൾക്ക് കൊടുത്തത് ഇല്ലാതാകുന്ന വസ്തുക്കളായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ എന്തുകൊണ്ടാണ് അങ്ങനെയുള്ളത് ഒന്നും ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതെന്ന് ആളുകൾ സംശയിച്ചു. എന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ അവർ നശിച്ചുപോകുന്ന വസ്തുക്കളിലേക്കാണ് ആളുകളെ നയിച്ചത്, അല്ലാതെ ദൈവത്തിലേക്കല്ല. ചില പ്രാദേശികരായ ആളുകൾ “രണ്ടാം കിടക്കാർ” എന്നാണ് ഞങ്ങളെ വിശേഷിപ്പിച്ചത്; മുൻപ് വന്ന സംഘം നൽകിയതുമായി ഞങ്ങൾ നൽകിയതിനെ താരതമ്യം ചെയ്തവർക്ക് ഞങ്ങൾ നൽകിയത് നിസാരമായി തോന്നി.

ആ സംഘം ആളുകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു, പക്ഷെ അവരെ ആരെങ്കിലും ദൈവത്തോട് ബന്ധപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞോ?

തീർച്ചയായും, വ്യവസായലോകത്ത്, “ഉപഭോഗ്താവ് എപ്പോഴും ശരിയായിരിക്കും.” ആളുകളുടെ ശബ്ദത്തിന് പകരം ദൈവത്തിന്റെ ശബ്ദം ആക്കുക. പരസ്യാരാധനയിൽ പോകുന്നതിന് പ്രാഥമികമായി തീരുമാനിക്കുന്നത് വ്യക്തിപരമായ അഭിപ്രായമാണ്. ഡേവിഡ് വെൽസ് പറഞ്ഞു, “രഹസ്യമായ ഇഷ്ടം മാത്രമാണ് സമ്മതിക്കുന്ന ഏക അധികാരം.”⁴ ഉപയോഗിക്കുന്ന ആൾ തനിക്ക് പരിചയമുള്ളതാണ് വാങ്ങുന്നത്; അല്ലെങ്കിൽ അയാൾ അത് വാങ്ങുകയില്ല.

ഉപസംഹാരം

ആരാധനക്കായി ദൈവം ക്ഷണിക്കുമ്പോൾ, ആരാധന അന്യദേവന്മാരെ നമസ്കരിക്കുന്നതിന്റെ ഒരു പ്രതിഫലനം മാത്രമോ അതോ, അന്യദേവന്മാരുമായുള്ള ആചാരത്തെ ദൈവവുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുമോ എന്നാണ് ചിന്തിക്കേണ്ടത്. തന്റെ ജനം അന്യദേവന്മാരെ നമസ്കരിക്കുന്നവരുടെ സ്വാധീനത്തിൽ പെടുമെന്നതിനെ കുറിച്ച് ദൈവം അധികമായി ചിന്തിച്ചിരുന്നു. അതേ സമയം, ആളുകൾക്ക് അന്യദേവന്മാരെ നമസ്കരിക്കുന്നവരുടെ ആചാരത്തിൽനിന്ന് ക്രിസ്തീയാചാരത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുവാനുള്ള പാലവും ദൈവം പണിതിരിക്കുന്നു. ആധുനിക മതത്തെ കുറിച്ച് ലെണോൾഡ് അലെൻ ഈ നിരീക്ഷണം നടത്തിയിരിക്കുന്നു:

[അത് ലൗകികമായ പരിതസ്ഥിതിയിലാണ്] ആണ്ടിറങ്ങിയിരിക്കുന്നത്, എന്നാൽ നാം ആധുനിക പ്രസ്ഥാന യുഗത്തിൽ ഏറ്റവും ബുദ്ധിമുട്ടേറിയവരാണ്, അത് അവനവന് സ്വയം മതിപ്പെടുവാൻ കഴിയും, ഉദ്ധരിക്കാനും, പ്രവണതകളിലൂന്നുന്നതുമാണ്. സ്വാർത്ഥത നിറവേറപ്പെടുന്ന ഒന്നായി ആളുകൾ മതത്തെ വിലയിരുത്തുന്നു. അവർ ഇതിൽ അല്ലെങ്കിൽ മറ്റേതിൽ കുളിച്ചിറങ്ങുകയും, അവർക്ക് നന്നായി തോന്നുന്ന രീതിയിൽ, പ്രാവർത്തികമാക്കുവാനുമാണ് അവർ തീരുമാനിക്കുന്നത്.⁵

പൊതുജനങ്ങൾക്കായി രൂപപ്പെടുത്തിയ ആരാധന, സ്വയത്തെ വളർത്തുവാനുതകുന്ന ആത്മീയതകരമായ ഒന്നായി തോന്നിയേക്കാം, എന്നാൽ അത് ദൈവത്തെ തന്റെ ജീവിതത്തിലേക്ക് ക്ഷണിച്ച് സ്വഭാവത്തെ മാറ്റുന്ന പ്രവൃത്തിയാകുന്നില്ല. ഈ ആരാധനയിലെ അപകടം എന്തെന്നാൽ അവൻ ആയിരിക്കുന്നതുപോലെ ദൈവത്തെ സമീപിക്കുന്നതിനുപകരം, നമുക്ക് കൂടുതൽ സ്നേഹിക്കുവാൻ പറ്റുന്ന, നമുക്ക് സൗകര്യപ്രദവും നമ്മുടെ ജീവിതശൈലിയോട് കൂടുതൽ ഇണങ്ങുന്നതെന്നു തോന്നുന്ന ദൈവത്തെ നാം ഉള്ളിൽ മെന്യുന്നു. വേറൊരുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, ദൈവരൂപത്തിൽ നമ്മെ സൃഷ്ടിച്ച ദൈവത്തിനു പകരം, നാം നമ്മുടെ രൂപത്തിൽ ദൈവത്തെ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു എന്നതാണ് അതിലെ അപകടം. ഇത്തരം ആരാധകരുടെ ഉള്ളിൽ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ദൈവത്തെ അവരിൽ ചെറുതാക്കുകയും സ്വയത്തെ വലുതാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ലോകം വഞ്ചിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ചിന്തയെ മറിച്ചുകളവാൻ വികാരത്തെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കുവാനും ആണ് ലോകം ശ്രമിക്കുന്നത്. നാം ആരാധിക്കാതിരിക്കുമ്പോൾ, ആരാധിക്കുന്നു എന്ന തോന്നലും ചിന്തയും നമ്മിലുണ്ടാകും.

“നാം ലോകത്തിനുള്ളവരല്ല” എന്നു പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും സമയവും സ്ഥലവുമുണ്ടെങ്കിൽ അത് സഭായോഗങ്ങളിലെ ആരാധനയിലാണ് (യോഹന്നാൻ 17:14, 16). സഭായോഗം വിശുദ്ധ സ്ഥലമാണ്. ആലങ്കാരികമായി പറഞ്ഞാൽ ലോകത്തിൽനിന്ന് നമ്മുടെ സഭായോഗങ്ങളിൽ നാം പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ അഴുക്കു പുരണ്ട ചെരിപ്പുകൾ അഴിച്ചു മാറ്റണം. കാരണം നാം ദൈവസന്നിധിയിലേക്കാണ് പ്രവേശിക്കുന്നത്. ആ പ്രഖ്യാപനം ലോകത്തിനു മനസ്സിലാകാത്തതിനാൽ അവർക്ക് അത് ഇടർച്ചയായിരിക്കാം, യേശു തന്നെ പറഞ്ഞു, “... നിങ്ങൾ ലോകക്കാരായിരിക്കാതെ ഞാൻ നിങ്ങളെ ലോകത്തിൽനിന്നു തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കയാൽ ലോകം നിങ്ങളെ പകെക്കുന്നു” (യോഹന്നാൻ 15:19). യേശു അക്കാലത്തെ സംസ്കാരവുമായി എപ്പോഴും ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നില്ല, അതുപോലെ തന്നെയായിരിക്കണം നാമും. പിതാവുമായി ബന്ധപ്പെടുക എന്നതായിരുന്നു അവന്റെ ആഗ്രഹം. നമ്മുടെ ആഗ്രഹവും അതായിരിക്കണം.

നമ്മുക്കായി നാം ലോകത്തെ പിന്നിലേക്ക് വിട്ട് സ്വർഗീയ സ്ഥാനത്ത് പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ, അവന്റെ സിംഹാസനത്തിനു ചുറ്റും നിന്ന് ദൈവത്തെ പുകഴ്ത്തി മഹത്വപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കും. അവിടെ നാം “ഇരുന്നവനും, ഇരിക്കുന്നവനും, വരുവാനിരിക്കുന്നവനുമായ സർവ്വശക്തനായ ദൈവം പരിശുദ്ധൻ, പരിശുദ്ധൻ, പരിശുദ്ധൻ” എന്ന് ഇടവിടാതെ പറയുന്ന സഭായോഗത്തിന്റെ ഭാഗമായി മാറും (വെളിപ്പാട് 4:8). നമ്മുടെ ആരാധന ലോകത്താൽ മലിനപ്പെടാതെ വിശുദ്ധമായിരിക്കുവാൻ ദൈവം ആവശ്യപ്പെടുന്നു.

കുറിപ്പുകൾ

¹ആൽഫ്രഡ് പി. ജിബ്സ്, *വർഷിപ്പ്: ദ ക്രിസ്ത്യൻസ് ഹൈയെസ്റ്റ് ഓക്കുപേഷൻ*, 2^{നാ} എഡി., (കാൻസാസ് സിറ്റി, കാൻസ്.: വാൾട്ടർരിക്ക് പബ്ലിഷേഴ്സ്, എൻ. ഡി), 21, 41. ²ഡേവിഡ് എഫ് വെൽസ്, *ഗോഡ് ഇൻ ദ വെയിസ്റ്റ് ലാന്റ്: ദ റിയാലിറ്റി ഓഫ് ട്രൂത്ത് ഇൻ എ വേൾഡ് ഓഫ് ഫെയിഡിങ്ങ് ഡ്രീംസ്* (ഗ്രാന്റ് റാപ്പിഡ്സ്, മൈക്ക്.: ഡബ്ലിയു എം. ബി. ഏഡ്മാൻസ് പബ്ലിഷിങ് കമ്പനി., 1994), 56. ³ഡോൺ ചെയിമ്പേഴ്സ്, *ഷോടൈം/വർഷിപ്പ് ഇൻ ദ ഏജ് ഓഫ് ഷോബിസ്നസ്* (നാഷണലേ: 21 സ്റ്റ് സെഞ്ചുറി ക്രിസ്ത്യൻ, 1997), 45-46. ⁴വെൽസ്, 148. ⁵ലെണാൾജ് അലൻ, *ദ ക്രൂസിഫോം ചർച്ച്* (അബിലീൻ, ടെക്സ്.: അബിലീൻ ക്രിസ്റ്റൻ യൂണിവേഴ്സിറ്റി പ്രസ്, 2^{നാ} എഡി., 1990), 36-37.